

# דרך הרי"ף

מתורתו של האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

שמעוני | גיליון 73 | כז' אדר ב' התשפ"ד



**בדאי הוא רבי שמעון  
לפסוק עליו בשעת ההרהר**

**הזרמנות הר פנמיית**  
להנצחת שמות במהדורה  
החדשה והמהודרת של ספרי  
לימוד הזוהר היומי

**ניתן להנציח שמות  
להצלחה, ישועה ופרנסה  
או להנציח את שמות  
הנפטרים לעילוי נשמתם  
ולזכות בשותפות של  
עשרות אלפי סיומי  
הזוהר הקדוש**

להנצחת הזוהר היומי  
או הנצחת חודש לימוד מלא  
במהדורת הזוהר הוסיף שתחולק בעשרות אלפי עותקים

**התקשרו למוקד הזוהר בטלפון \*9260**

**"ויהי ביום השמיני קרא משה לאהרן ולבניו ולזקני ישראל"**  
האדם צריך ללכת אחרי הקב"ה בתמימות ולא להכניס מחשבות של  
ענוה וצדקות כלפי הקב"ה

אנחנו רואים בפרשת השבוע "ויהי ביום השמיני קרא משה לאהרן" מובא  
במדרש (ויק"ר יא, ו) שמשה רבנו במשך שבעה ימים היה בונה את המשכן,  
ביום השמיני גמר לבנות את המשכן ונתן את הכל לאהרן. משה רבנו היה  
צריך להיות כהן גדול, אבל משה רבנו הפסיד את הכהונה ונתן אותה לאהרן.  
נשאל אם כך למה משה רבנו לא קיבל את הכהונה בסוף שהיא המעלה  
והדבר הגבוה ביותר?

אלא אפשר לומר דבר מיוחד שצריך כל אדם לשים בנפש שלו, מתי שמשה  
רבנו היה רועה צאן בבית של יתרו, כבשה אחת ברחו ומשה רבנו רדף  
אחריה. פתאום ראה מחזה אלוקים שהסנה בוער באש ואיננו אוכל, במשך  
שבעה ימים רצופים עומד שם משה רבנו והקב"ה מתחנן אליו ללכת לגאול  
את בני ישראל, ומשה רבנו אומר לקב"ה שהוא לא יכול. שאל הקב"ה את  
משה רבנו למה, ענה משה רבנו לקב"ה כי אח שלי הגדול, הוא המלך והוא  
הרב והמנהיג של עם ישראל בארץ מצרים, פתאום אני אבוא ואני אקח לו  
את זה אני לא רוצה. שבעה ימים רצופים הקב"ה עומד ומשכנע את משה  
רבנו ללכת לגאול את בני ישראל, אבל משה רבנו לא רצה לפגוע באהרן.

הקב"ה אמר למשה רבנו (שמות ז, יד) **"וְרָאָךְ וְשָׂמַח בְּלְבָבוֹ"** שאהרן ישמח  
בזה, אבל משה רבנו לא רוצה. על זה שלא שמע לקב"ה והלך לגאול מיד את  
בני ישראל, אלא התנהג יותר מידי צדיק וחסיד, עם יותר מידי פירושים, על זה  
נענש משה רבנו שלא היה כהן גדול. על זה שמשה רבנו הצטדק יותר מידי  
ודאג לאחיו שהוא יהיה הכהן, איבד את הכהונה.

ופה לומדים יסוד גדול, מה שהשם אומר לאדם, עליו לעשות בתמימות. לאדם  
אסור לנסות להיות חכם מעל למה שהקב"ה אומר לו. הרבה פעמים אדם  
אומר אני אהיה תמים, אני אהיה צדיק, אני אהיה ענו ואנסה כך, אבל הוא  
עושה נזק לעצמו. משה רבנו התחיל להיות ענו, צנוע ותמים, הקב"ה אני  
לא רוצה, תתן לאהרן הוא יותר טוב ממני, גם לעצמו שאיבד את הכהונה  
ואחיו לקח את הכהונה.



**סרקו את הברקוד החדש  
והצטרפו לקבוצה של כבוד  
האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף  
פינטו שליט"א**



כל מה שקורה לאדם תסתכל בצורה נבונה ובצורה חכמה. האנשים שמסתכלים ונתפסים בשלילי וחיים על השלילי, הם הורסים את החיים  
שלהם, והורסים את כל החיים של הסביבה שלהם. הם עושים חיים רעים, הם חושבים רע. הנפש של האדם והראש של האדם זה רק  
מגנט, מי שחושב רע בא לו רק רע, מי שחושב לא טוב בא לו רק לא טוב, מי שחושב בשמחה, מי שחושב באמונה, מי ששם את כל מבטחו  
בהקב"ה, מי ששם את כל יתרונו בהקב"ה, יודע שכל מצב קשה שהוא עובר הוא רק דלת למשהו גדול וטוב שעומד לבוא אליו.





**"וישא אהרן את ידיו אל העם ויברכם וירד מעשת החטאת והעלה והשלמים"**  
**האנשים הסובבים את האדם נותנים לאדם כוח לעלות ברוחניות ובגשמיות**

היו כורעים ומשתחיים ונזפלים על פניהם" מה הפירוש של הכהנים והעם העומדים בעזרה? אלא הכהן הגדול ביום הכיפורים היה עובד עבודת קודש ומשיג השגות גבוהות ביותר בזכות הכהנים והעם העומדים בעזרה, בעזרה שהיו עוזרים לכהן גדול בתפילה שלהם ובהשתוקקות שלהם לקב"ה היו עוזרים לכהן גדול ונותנים לו כוח להגיע לכל הדרגות הגבוהות.

צריך לדעת בחיים יסוד גדול, כל מה שאדם משיג השגות רוחניות שאדם עולה ומתעלה, זה לא דבר שבא בכוח האדם בלבד אלא זה כוח של כלל עם ישראל שעוזרים לאדם לעלות ולהתעלות ולהגיע לדרגות גבוהות. אדם לבד לא יכול להגיע למרחקים גדולים ביותר, אדם צריך את כלל עם ישראל ואת הצדיקים של הדור שיוכל להתעלות ולהגיע לדרגות ומקומות גבוהים וקדושים ביותר.

ועל פי זה אפשר לבאר ולומר יסוד גדול, הגמרא מספרת (יומא עא): לנו על כהן גדול אחד שיצא מבית המקדש והיו עם ישראל מלווים אותו, מתי שמעיה ואבטליון יצאו, כל עם ישראל עזבו את הכהן הגדול והלכו אחרי שמעיה ואבטליון. צריך להבין מה העומק של הדברים?

ידוע מה שכתוב בספרים הקדושים על הגמרא (ברכות ז). שרבי ישמעאל בן אלישע נכנס להקטיר קטורת וראה מלאך ה' צבאות, וזה לראות מראות אלוקים גבוהים ואז הקב"ה אמר לו ישמעאל בני ברכני, ואז בירך יהי רצון מלפניך שיכבשו רחמיך את כעסך ויגולו רחמיך על מידותיך. ואומרים רבותינו הקדושים שהכוח של רבי ישמעאל כהן גדול באותו רגע שזכה בקודש הקדושים לראות את המראה הנשגב, חלק מזה היה בזכות התנאים וקדושי עליון שהיו בדור שלו, לזכות לבד הוא לא היה זוכה לזה. לזכות לדברים גדולים צריך כוחות של הכלל, כוח של צדיקים בדור כדי להגיע לדברים גדולים, אדם בלי כוח של גדולים וקדושים קשה לו להגיע לדרגות גבוהות ולמקומות קדושים ביותר.

אלא אפשר לבאר גם פה אותו עניין שאמרנו לפני כן, התפילה של הכהן גדול שנכנס לקודש הקודשים ויצא, מי שנתן לו את הכוח להשיג את כל ההשגות הגדולות הם שמעיה ואבטליון שכיוונו בתפילה וידעו את הסודות של התפילה. באותו דור הכהנים הגדולים לא היו במדרגות גבוהות ביותר, שמעיה ואבטליון שהיו גדולים וקדושים והם היו מכוונים ומתפללים, הקב"ה היה לוקח את התפילה והכוונה טובה ומצרף את זה לאחד ומרים את הכהן הגדול למקומות גבוהים.

(המשך בעמוד הבא)

ועל פי זה אפשר לבאר ולומר בפרשת השבוע "וישא אהרן את ידיו אל העם ויברכם וירד מעשת החטאת והעלה והשלמים" צריך לדקדק גם בדברים האלה בפרשה, מה הפירוש של הדברים?

אז גם פה אפשר לבאר ולומר כך, אהרן עם כל המעלה שלו והגדולה שלו, מתי שהגיע לדרגות הגבוהות ביותר הוא נשא את ידיו אל העם כביכול הוא עומד ומודה לעם, שכל המעלות והדרגות שזכה להקריב את הקורבנות ולהגיע לכל הדברים הקדושים, זה בזכות העם שעזר לו, האהבה והתמיכה של העם שרצו והתפללו והיו חלק ממנו, זה מה שעזר לו להגיע להקריב את הקורבנות ושתרד אש מן השמיים.

לכן אהרן נשא את ידיו ובירך את העם, ואח"כ ירד מלעשות את החטאת והעולה והשלמים. כל עם ישראל זה אחד, הכוח של עם ישראל הוא אחד. אי אפשר בכוח של אדם אחד להגיע למדרגות גדולות, צריכים את הכוח של הכלל, וגם אהרן צריך את הכוח של הכלל להגיע לדברים גדולים וקדושים.

וכך אנו רואים במשנה (יומא ו, ב) ובתפילת יום הכיפורים "והכהנים והעם העומדים בעזרה, כשהיו שומעים שם המפרש שהוא יוצא מפי ה' לכהן גדול



**שאלה:**  
**כבוד הרב מהי דרך הטובה להתכונן לביאת משיח?**

**תשובה:**  
**להידבק בהשם, דבקות בקב"ה חזק מאד, "ואתם הדבקים בה' אלהיכם חיים כלכם היום" (דברים ד, ד).**







צריך להבין מה הפירוש של הדברים, אם השרץ אסור באכילה אז אסור לאכול אותו, בשביל מה צריך מאה וחמישים פלפולים לפלפל כדי לטהר את השרץ שיהיה מותר באכילה רק על פי הפלפולים, הרי התורה אומרת שאסור אז אסור, אם כך למה לפלפל להתיר את השרץ?

אלא אפשר לפרש ולומר כך, הגמרא אומרת (חולין קט): כל דאסר לן רחמנא שרא לן כוותיה, כשברא הקב"ה את העולם, כל דבר שאסר לנו כנגדו התיר לנו הקב"ה דבר כמוהו. הקב"ה אמר שאסור לאכול דם, מי ששותה דם עובר עבירה. אבל אדם שרוצה לטעום טעם של דם, יכול לאכול כבד שיש בו טעם של דם. ממשיכה הגמרא ואומרת הקב"ה אסר לנו לאכול את הֶחֱלֵב של הבהמה, אבל אם אדם רוצה לטעום את הטעם של הֶחֱלֵב, יאכל חֶלֶב חיה ויטעם טעם של חֶלֶב. ועוד אומרת הגמרא הקב"ה אסר עלינו את החזיר, אם אדם בכל אופן רוצה לטעום טעם של חזיר, יאכל מוח של דג השיבוטא ויטעם טעם של חזיר.

אם כך התורה הקדושה אומרת לנו שכל מה שברא הקב"ה דבר איסור, יש כנגדו דבר היתר עם אותו טעם, דם - כבד, חֶלֶב בהמה - חֶלֶב חיה, חזיר - מוח דג שיבוטא כנגד. בכל הבריאה כולה יש חלק שהוא מותר ואוכלים אותו וחלק שהוא אסור ולא אוכלים אותו.

אבל צריך לדעת יסוד גדול, "וְאִתָּהּ מְחִיָּה אֶת כָּל־מִן" (נחמיה ט, ו) אין דבר בעולם שהוא סתם בלי ניצוצות הקודש, ואתה הקב"ה מחייה את כל הבריאה כולה, בשמש, במנורה, בקיר, בכל דבר יש ניצוצות קדושה שמחזיקים אותו והן החיות של הדבר הזה. למשל, בפרי שאדם אוכל יש ניצוצות קודש, בשתיה שאדם שותה יש ניצוצות קודש, אין דבר בעולם שאין בו ניצוצות הקודש.

מתי אדם שמברך על השתיה או דבר מאכל או אדם עושה מצוה או פעולה בשביל הקב"ה הוא מתקן את ניצוצות הקודש, למשל בשולחן שהאדם אוכל בשבת והוא מברך עליו ברכת המזון, בכסא שהוא יושב עליו ואומר דברי תורה, במיטה שהאדם ישן והוא אוגר כוחות לקום למחרת בבוקר לקיים את המצוות, בכל דבר בעולם יש ניצוצות הקודש רוחניים. מתי שהאדם פורט אותו, הוא מתקן את ניצוצות הקודש שיש בכל דבר ומעלה אותו למקום גבוה וקדוש.

אם כך, יש בתורה ובמצוות את החלק החיובי זה שהאדם קושר את כל מה שעושה לתורה ולקדושה, בכך הוא מתקן את ניצוצות הקודש ופועל לשאוב ולהרים אותן מאותו דבר שבו נמצאים. מצד שני דברים שאסורים באכילה או דברים שאסור לעשות, ברגע שהאדם רואה אותם ומונע את עצמו מלעשות אותם, הוא מקיים בזה מצוה ומתרומם כי הוא לא עשה את הדבר שאסור לעשות. למשל אסור לאכול לשתות דם, בזה שהאדם יודע שהדם אסור ואוכל כבד כנגד הדם, הוא מרים את אותו כבד שמותר באכילה וגם מרים את הדם שאסור באכילה. כך גם חזיר שאסור באכילה, אדם שאכל דג שיבוטא יודע שטעם החזיר טעים מאוד, ובכל אופן הוא לא אוכל את החזיר, הוא מרומם את הכוח והתיקון של אותו דבר למעלה גבוהה.

שני הדברים לשני הכיוונים הם לתועלת גדולה, מצד אחד אם האדם עשה מצוה ואכל דבר כשר זו תועלת גדולה אחת. ומצד שני התועלת שהאדם לא אכל דבר שלא כשר, זה גם מרים אותו למקום גבוה וקדוש ביותר.

יש להבין למה אותו תלמיד היה מפרש מאה וחמישים פירושים לטהר את השרץ למרות שהקב"ה אסר שלא לאכול אותו, כי על מה שמותר לנו לאכול ואנחנו אוכלים ומברכים זה מרים אותנו גבוה, על מה שאנחנו לא אוכלים כי אסור לנו לאכול זה גם כן מרים אותנו גבוה, אנחנו עולים ומתעלים מהטוב ומהלא טוב, משתי הדרכים עולים ומתעלים. לכן צריך את אותו תלמיד שיפלפל מאה וחמישים להתיר לנו לאכול את השרץ.

ופה לומדים יסוד גדול, כמה שאדם קדוש וגדול, הוא צריך את העם שסביבו ואת האנשים שסביבו. אם האנשים שסביבו נותנים לו כוח הוא יכול לעלות למעלות גבוהות ביותר. בלי האנשים שסביבו יש גבול עד היכן יכול להגיע. גם אהרן הכהן אחרי שהקריב את הקורבנות הוא יצא לעם והרים את ידיו לעם להודות להם, כי הכוח של העם זה מה שנתן לאהרן כוח להגיע לכל הדברים הגדולים ביותר.

רבי ישמעאל כהן גדול זכה לראות דברים קדושים ושהקב"ה אומר לו שיברך אותי, גם פה אומרים רבותינו שזכה שבדורו היו תנאים קדושים שעזרו לו להגיע למדרגה לראות את הדברים הקדושים האלה.

אותו כהן שהקריב קורבנות בזמן של שמעיה ואבטליון ויצא מבית המקדש ועזבו אותו העם והלכו לשמעיה ואבטליון, כי הוא עשה את העבודה בבית המקדש, אבל את הכוונה והזכויות והמקום הגבוה שיכל להגיע היה בזכות שמעיה ואבטליון.

זהו יסוד גדול, אדם יכול להגיע למקומות גבוהים ומקומות נשגבים בזכות העולם, האנשים שסביבו והאנשים שאיתו, בזכות צדיקים וקדושים שבדור. אדם בלי אנשים קדושים וטובים שרוצים את העליה שלו ומתפללים עליו ורוצים שיהיה לו טוב, יש גבול עד לאן יכול להגיע. עם תפילות ותחנונים, רצונות של הסובבים האדם יכול להגיע למקומות הגבוהים והגדולים ביותר. ועניין זה ברוחניות ובגשמיות, ברוחניות צריכים אנשים שירצו שאותו אדם יעלה גבוה ואז אדם עולה גבוה, ואם האנשים לא רוצים אז יש גבול עד היכן להגיע. וגם בגשמיות, יש אנשים שצריכים לתמוך באדם ולרצות שהאדם יצליח, ואז האדם עולה לדרגות ולמקומות קדושים.

אם הקרובים של האדם עם שאיפות ותפילות ורצונות לתת לאדם כוח, האדם יגיע גבוה. אם לקרובים של האדם יש עין צרה וקשה להם והם רוצים גם שהעליה תהיה בגבול ולא תהיה עליה חזקה, אז העליה היא בגבול. הסביבה של האדם היא נותנת לאדם כוח והיא מרוממת את האדם ברוחניות ובגשמיות.

לכן האדם תמיד צריך להיות בסביבה טובה וקדושה, בסביבה של אנשים אמיתיים, של אנשים שרואים רק את האמת והתועלת ברוחניות ובגשמיות ובכל עניין. מתי שהסביבה של האדם רוצה את העלייה של האדם בגבול, האדם לא יגיע לדברים גדולים. מתי שהסביבה של האדם לא רוצה לראות את האדם במעלות גבוהות ומרוממות, אז קשה לאדם להגיע לשם. האדם צריך לבחור את הסובבים שלו שיהיו קדושים וטובים, טהורים עם נשמות גבוהות ואז תהיה לאדם הצלחה ועלייה וסיעתא דשמיא גדולה.

**"אל תשקצו את נפשתיכם בכל השרץ ושרץ ולא תטמאו בהם ונטמתם בהם"**

**האדם יכול לעלות ולהתעלות בקיום התורה והמצוות בדרך שהתיר הקב"ה ובדרך שאסר**

הגמרא אומרת (עירובין יג): תלמיד היה לו לר"מ וסומכוס שמו, שהיה אומר על כל דבר ודבר של טומאה ארבעים ושמונה טעמי טומאה ועל כל דבר ודבר של טהרה ארבעים ושמונה טעמי טהרה. ועוד ממשיכה הגמרא תנא תלמיד ותיק היה ביבנה שהיה מטהר את השרץ במאה וחמישים טעמים. אותו תלמיד היה דורש מאה וחמישים טעמים ופלפולים לטהר את השרץ ולהתיר אותו שיהיה מותר באכילה.



**מובא בשם רבנו בעל 'הנועם אלימלך' זצוק"ל שסגולה לנשים שלא יתקשו בלידתן, שתאכל בכל מוצאי שבת איזה דבר לשם סעודת מלווה מלכה ויאמרו בפה מלא "לשם מצות מלווה מלכה" ועל ידי זה ילדו בנקל.**





מסופר על רבי זושא מאניפולי, רבי זושא היה קודש קודשים, האדם שפחד וחרדה לומר את שמו.

רבי זושא, היה אדם שהיה תומך בו כל הזמן, היה נותן לרבי זושא צדקה כל הזמן. פעם אחת בא האדם הזה לרבי זושא לבית, דופק בדלת, אשתו של רבי זושא אומרת, רבי זושא לא נמצא. שואל אותה, איפה רבי זושא? האשה אומרת, נסע לרב שלו, נסע לרבי ממזיבוז', שהיה קודש קודשים, היה קדוש עליון. אמר אותו אדם עשיר, אני נותן לתלמיד צדקה, אני אתן לרב. אם התלמיד, בזכותו יש לי ישועה ואני מצליח, אני אלך ואתן לרב שיותר גדול מהתלמיד ואז הברכה תהיה כפולה.

מאותו יום התחיל אותו אדם לנסוע למזיבוז' והפסיק לנסוע לרבי זושא לעזור לו, והתחיל ללכת לרבי ממזיבוז' והיה עוזר שמה והיה עושה השתדלות גדול. ומאותו יום אותו אדם התחיל ליפול וליפול, להתדרדר בנכסיו, עד שאיבד ממש את הכל.

חזר לרבי זושא בצער גדול ואמר, רבי למה? למה ככה מאבד את הכל? מה קרה? אמה לו רבי זושא, למה לא באת הרבה זמן? אמר לרבי זושא, משום ששמעתי שאתה הולך לרב, אז גם אני התחלתי ללכת לרב שלך. אמר לו רבי זושא, לכן הקב"ה העניש אותך. למה? כל עוד שהית בא לרבי זושא (כך רבי זושא שהיה עניו גדול אמר), רבי זושא אדם פשוט, הקב"ה לא היה מקפיד איתך, כי זה אדם פשוט. עכשיו שהלכת לצדיק גדול, אז הקב"ה בודק אותך ומקפיד איתך כי אתה עם צדיק גדול לכן הפסדת את הכל. בעניינים של צדקה אדם צריך להיזהר זהירות גדולה ביותר, האדם צריך עשות השתדלות גדולה ולהיזהר בכל כוחו זהירות גדולה ביותר.

הרי"ף דעין יעקב, רבי יאשיהו פינטו, הסבא הגדול של המשפחה הקדושה שלנו, היה קודש קודשים, ידוע הסיפור שביטל עבודה זרה מן העולם, סיפור פחד ואימה איך דבר של עבודה זרה שרבי יאשיהו פינטו ביטל את זה, הוא היה מחותן של המהרר"ח וכן אחותו של המהרר"ח, ורבי יאשיהו פינטו מסופר שבזמן שלו היה פעמים מגיפות והמהרר"ח שלח ואמר לו, רק אתה בתורה שלך יכול לבטל את המגיפה ומסופר שרבי יאשיהו פינטו, הרי"ף דעין יעקב, שתי מגיפות בדור שלו ביטל אותן, הקדושה שלו והאור שלו והדבקות שלו בהקב"ה, היתה דבקות עצומה.

רבי יאשיהו פינטו מסופר שהוא וכמה קדושים וצדיקים הסתגרו במערה בצפת ואמרו שהם לא יצאו מהמערה עד שיביאו את המשיח ובאחד מימי השישי גוי לקח סכין ודקר את הבן שלו יוסף בלב והרג אותו, ובאו למערה ואמרו לרבי יאשיהו שהבן שלו נרצח ורבי יאשיהו אמר, לחצתי את הגאולה יותר מידי, דחקתי את העת יותר מידי ועל זה נענשתי. יצא מהמערה והלך לצפת לגור בצפת. הוא היה תלמיד של רבי יעקב אבולעפיה והיה אחרון המוסמכים, הסמיכה של רבי יעקב אבולעפיה היה אחרון המוסמכים. היה קודש קודשים והכוח שלו היה כוח פחד ואימה.

אנחנו רואים ב"דברי יואל", רבי יואל מסאטמר שהוא מורנו ורבנו, אנחנו רואים איך רבי יואל מביא אותו בספר כל כמה יסודות חזקים, רבי יואל מביא את היסודות של רבי יאשיהו פינטו.

ידוע מה שאומר רבנו ה"בן איש חי" ב"רב פעלים", שמותר לאשה לטבול במקווה חם אפילו שה"בית יוסף" פסק להלכה שאסור לחמם את המקוה, הבן איש חי אומר שרבי יאשיהו פינטו שמע מרבי יוסף קארו שהוא חוזר בו ומתיר לחמם מקוה וכל היסוד של בנות ישראל קדושות שטובלות ספרדיות במקוה חם, זה על היסוד של הרי"ף דעין יעקב שהתיר לטבול במקוה חם ששמע שהבית יוסף חזר בו בדבר.

רבי יאשיהו פינטו היה מלאך השם צבאות והכוח שלו והגדולה שלו גדולה ביותר, והכוח איך ביטל עבודה זרה עם אותו סיפור שהיה אדם שהיה עובד בברזל ויום אחד מצא איזה ברזל שהברזל הזה התחיל לתת לו סודות איך להתעשר ונהיה עשיר גדול ונהיה בעל צדקה עצום, ורבי יאשיהו פינטו במקרה הגיע לעיר לגביר העשיר הגדול ורבי יאשיהו פינטו נכנס לבית שלו והוא רצה לתרום לו כסף ולתת לו, רבי יאשיהו פינטו אמר, אני מרגיש כוח של סיטרא אחרא, כוח של טומאה.

קרא רבי יאשיהו פינטו לאותו אדם ואמר לו, תגלה לי את האמת מאיפה הכסף שלך. אמר אותו אדם, עבדתי בברזל בגרוטאות, מצאתי ברזל והברזל הזה היה מכוון אותי איך להרוויח כסף ואיך להתעשר.

רבי יאשיהו פינטו אמר לו, זה נקודה של יצר הרע שנשארה בעולם תביא לי את זה ותאבד את כל כספך וזה תיקון לבטל יצר הרע של עבודה זרה מן העולם. לקח רבי יאשיהו פינטו את הכלי הזה ונתן אותו ושבר אותו ועשה תיקון והשמיד אותו מן העולם.

ואחרי שרבי יאשיהו פינטו עשה את זה, הבית של אותו עשיר נשרף אותו יום וכל כספו נאבד לו ורבי יאשיהו פינטו הכניס לתקנה של דמשק שיפרנסו את אותו אדם כל חייו מהכסף של הקהילה ואותו אדם נהיה נתמך מהקהילה והוא איבד את כל כספו.

רבי יאשיהו פינטו היה קודש קודשים, ביטל מגיפה פעמיים בדורו והמהרר"ח אמר רק לו יש את הכוח לבטל מגיפה מן העולם.

רבי יאשיהו פינטו היה קודש קודשים, רבי יאשיהו פינטו היה מלאך השם צבאות, השם שלו שם קדוש, הכוח שלו כוח עצום והמעלות שלו מעלות עצומות ביותר. רבי יאשיהו פינטו, רבי חיים ויטאל, פעמיים מגיפה היתה ואמר, רק אתה יכול לעצור את העולם מן המגיפה.



אתם מקדישים

ואנחנו מפיצים!!

עלות השתתפות בהפצת  
50 ספרים - 300 ש"ח  
לפרטים 052-510-6-510